

Yalnızlık Türküsü

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 11 Ağustos 2017

Zamanda göçen yangın ertesi,
Makberi elem sevda sonrası
Bir de kıtaları aşan sevdaların tutarken güncesini.

Sevdik ölümüne diyene nazire
İçimdeki ketum masal;
Gönül yorgun diyenlere de esefle susarım
Sanırlar ki yürekte saklı sayısız kehanet.

Sevdik mecnuna döndük madem,
Evrildik lakin yıkılmadık henüz
Varsın kınasın cümle âlem.
Deyip deyip de susamadık
Kimine sefa kimine elem.

Goncadan ayrı tutmaksa yüreğin naşını
Sevgiden ibaret bir ümmet ise
Ömrün tecellisi.
Ah ben, dirlikte gözüm;
Ah, sen, varsın her lokmamda olsun gözün.

Kanadık kardıkça,
İçtik aşk pınarını susadıkça
Belki de sustuk zifire lanet
Ahvale nispet babında kerelerce
Yanıldık ya da yandık,
Kime ne?

Ölçtük arşı
Öldük arsızca
Ölümüne baş koyduk bu yola
Deli gönül nazarında bir kıpırtı
Beyhude gecede kâhin babında
Nice yıldız
Yine kırptıkça gözümün nuru şair,

Hele ki edindiđimiz Őiarda
En asil hutbe iken
Yalnızlık türküsü.

Yine kenetli lehelerde
Zuhur eden tevafukta
Yređe teamül,
Glgeme de zılgıt yükleyen
Mahir zatında âlemin
Yrek suremde sayısız matemini
Konduka tepelere
İz bilmez aŐkını surunda taptıka
Yine ulaŐılmazın resmine.